

La Mostra de Cinema Llatinoamericà alça el teló

Aquest divendres 4 d'abril es posa en marxa la vintena edició de la Mostra de Cinema Llatinoamericà de Lleida. L'acte inaugural té lloc a la Llotja a les 9 del vespre i inclou la projecció de *Vino para robar*, llargmetratge argentí del jove realitzador Ariel Winograd. La mostra continuarà al llarg de la setmana amb projeccions de llargmetratges, curtmetratges i documentals fins el divendres 11 d'abril, quan es descobrirà la pel·lícula guanyadora al Caixafòrum de Lleida. El dissabte 12 d'abril serà l'oportunitat de repassar el festival amb una sessió de tarda i nit de projecció de les pel·lícules guanyadores en les diverses categories, també al Caixafòrum.

El govern prepara l'acadèmia de la llengua aranesa

Aquesta setmana el govern ha donat caràcter d'acadèmia i autoritat lingüística a l'Institut d'Estudis Aranesi, un organisme creat el 2002 per promoure la llengua i la cultura aranesa i que ara esdevindrà un organisme amb rang d'acadèmia oficial de la llengua. L'acadèmia es constituirà al mes d'agost i en formaran part 21 membres. La seva funció serà garantir la continuïtat de l'aranès i protegir, divulgar i normalitzar la llengua. Aquest reconeixement ve precedit d'un decret del govern del mes de gener que dona a l'Institut l'autoritat lingüística de l'occità, aranès a la Val d'Aran. Ara, l'Institut d'Estudis Aranesi es converteix en el primer organisme de l'occità que té rang acadèmic. El nom oficial utilitza la fórmula d'acadèmia de l'occità, aranès a l'Aran, per tal d'integrar les dues visions que des del mateix Aran es té sobre l'acadèmia: si ha de centrar-se en la llengua comuna occitana, o bé protegir tan sols la variant aranesa. L'Institut d'Estudis Aranesi es converteix també en l'autoritat per a l'assessorament a Catalunya en matèria de llengua occitana, oficial a Catalunya, per a les administracions públiques i els organismes que en depenen, per als centres d'ensenyament i per als mitjans de comunicació públics.

Nou pas per portar el Morera a l'antiga Audiència

L'Ajuntament de Lleida ha presentat a la comissió d'entitats i ciutadans sobre el futur del museu Morera l'informe tècnic que certifica la idoneïtat de l'edifici de l'antiga Audiència provincial de Lleida com a seu definitiva del museu. La comissió es va crear arran de l'audiència pública sol·licitada per una plataforma ciutadana que reclamava una solució definitiva per al museu, el qual encara es troba en instal·lacions provisionals de l'antic Casino tot i haver estat creat el 1917. L'Ajuntament va anunciar llavors que aprofitarà l'antic edifici de l'audiència de la rambla Ferran com a seu definitiva, i ja disposa d'una primera partida de 60.000 euros aquest any per redactar el projecte d'obres. Segons l'informe tècnic presentat aquesta setmana, l'edifici de l'antiga audiència és compatible amb la instal·lació permanent d'una pinacoteca moderna.

Terra d'assajos

Les novetats editorials de Sant Jordi es presenten a Ponent ben generoses pel que fa a l'assaig. No és el primer cop que passa. És com si les terres de Lleida tinguessin més tirada a la introspecció filosòfica i a una germànica reflexió sobre l'existència que no pas a la tragicomèdia i la sensualitat de la ficció mediterrània. Potser ho fa un clima d'una certa duresa continental. Potser ho fa la preponderància de l'agricultura, forjadora al cap del temps d'un caràcter observador, realista, autosuficient, un punt desconfiat i gens donat als efluis sentimentals de la imaginació. Aquest cronista aposta, però, que han estat els premis Vallverdú que reparteix des de fa trenta anys l'Institut d'Estudis Ilerdencs un

quatre mans l'any 2012. Aquesta tirada dels lleidatans per la no ficció té una darrera expressió: fins i tot un dels més prolífics novel·listes, Pep Coll, està triomfant aquest any a les llistes dels més venuts però s'ha col·locat dins dels apartats de la no ficció amb un reportatge novel·lat, *Dos taüts negres i dos de blancs*, on repassa, sense apartar-se ni un metre més enllà del que reclama l'eficiència narrativa, uns fets reals que van tenir lloc al Pallars Jussà en plena postguerra.

De tots aquests textos, el de Camats dedicat al suïcidi sembla a priori el més complicat de difondre en una societat poc donada a enfrontar-se de cara amb la mort, i encara menys quan es tracta del tabú i del desconcert que provoca la mort volguda. Per la presentació d'*Adéu, vida meva* va omplir dimarts, en dia de Champions League, el Cafè del Tea-

Petit format

El llibre *Adéu, vida meva* és d'un format petit, minúscul, gairebé clandestí, editat per la revista *Plec*, publicació impulsada per Josep Maria Maya i que promou des d'aquesta tardor els articles de fons sobre cultura, art i pensament

autèntic motor d'un gènere, l'assagístic, que any rere any estimula el pensament i la creació per part dels autors de Ponent, ja siguin novells o amb veterania.

Dos antics premis Vallverdú presenten publicació per aquestes dates. Vidal Vidal presenta *Lleidaferit*, amb Pagès Editors, un recull de 170 articles publicats els darrers 25 anys en diversos mitjans i que tenen com a nexa la transformació humana, social i la visió personal de l'autor sobre la ciutat de Lleida. Ramon Camats opta per la filosofia amb *Adéu, vida meva*, publicat per Plec, un assaig breu però profund sobre el suïcidi, i que en certa manera connecta amb el que el també ponentí Miquel Pueyo va publicar l'any passat, *Mors certa, hora incerta*, en autoria compartida amb Ernest Benach, producte d'un premi Vallverdú guanyat a

tre. Pel que es veu l'assaig no només atreu els autors lleidatans, sinó també el públic lector. El llibre fa un recorregut sobre què han dit els filòsofs sobre el suïcidi i l'acceptació o negació de la pròpia vida al llarg de la història, des de Plató a Durkheim passant per Nietzsche, però amb la prosa planera, alguns apunts sociològics sobre l'estat de la qüestió avui a Catalunya i una reflexió final deliciosa arran de les paraules que la padrina de Camats deia al seu nét des de ben jove: "La vida és com el pa: molla i crosta a la vegada."

La presentació va tenir el bon ofici de la periodista Anna Sàez com a mestra de cerimònies i va incloure algunes espurnes d'ironia i d'humor negre de Camats que el públic va agrair. Al final, i malgrat la seriositat del tema, deu ser veritat que la mort sempre ens ha fet una mica de riure, cosa que és la manera més realista, autosuficient i gens sentimental d'afrontar allò que en el fons més ens preocupa. *

La presentació del llibre de Ramon Camats, conduïda per la periodista Anna Sàez, que va entrevistar l'autor. D.M.

Ponent